

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie z zażalenia wniesionego przez **S. L.**
na postanowienie zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.
z dnia 15 sierpnia 2019 r. o umorzeniu śledztwa
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2020 r.
wniosku Sądu Rejonowego w G.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Występując z inicjatywą przekazania niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k., Sąd Rejonowy w G. powołał się na okoliczność, że w niniejszej sprawie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczy między innymi przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego – sędziego Sądu Rejonowego w G., tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Wskazał również, że zarzucane nieprawidłowości dotyczą sprawy prowadzonej przez sędziego, który aktualnie pełni funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w G.. Z tego względu występuje stosunek podległości służbowej sędziów Sądu Rejonowego w G. , jak również pozostałych sądów rejonowych okręgu wobec Prezesa Sądu Okręgowego w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie jest zasadny.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że przepis art. 37 k.p.k., stanowiący podstawę przekazania przez Sąd Najwyższy sprawy innemu sądowi równorzędnemu niż sąd właściwy do jej rozpoznania, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, ma charakter wyjątkowy, co implikuje nakaz jego ścisłej interpretacji. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, odstępianie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17). Tylko zatem szczególne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, mogą uzasadniać korzystanie z dyspozycji tego przepisu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 lipca 1995 r. III KO 34/95 OSNKW 1995, z. 9 – 10, poz. 68; 7 listopada 1995 r. II KO 51/95 OSNKW 1996, z. 1 – 2, poz. 6; 2 czerwca 1995 r. II KO 19/95 OSNKW 1995, z. 9 – 10, poz. 67; 21 stycznia 2003 r. III KO 59/02 Lex nr 77010).

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy podkreślić należy, że argumenty przedstawione w uzasadnieniu wniosku nie pozwalają na przyjęcie, że rzeczywiście brak jest warunków do jej rozpoznania przez właściwy rzeczowo i miejscowo Sąd Rejonowy w G. . Okoliczność twskazana we wniosku sama w sobie w żaden sposób nie uzasadnia skorzystania w przedmiotowej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Sam fakt bowiem występowania podległości służbowej w stosunku do sędziego, wobec którego kierowano zarzuty z art. 231 § 1 k.k., nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.

